

Nr 40

Av herrar **Werner** och **Adolfsson**, om högskolemässig ungdomsledarutbildning.

(Lika lydande med motion nr 70 i Andra kammaren)

Allt fler människor återfinnes numera i befattningar som heltidsanställda ungdomsledare. Den fortgående utvecklingen kommer i framtiden att ställa ännu större krav på den fritidspedagogiska verksamheten, och behovet av utbildad personal ökar.

F. n. saknas högskolemässig ungdomsledarutbildning i vårt land. Få ungdomsledare har någon form av ungdomsledarutbildning på högskolenivå. I de fall det förekommer gäller det i huvudsak utexaminerade från socialhögskolorna (tidigare socialinstituten). Egentlig ungdomsledarutbildning förekommer nu vid vissa folkhögskolor, Stockholms stads ungdomsledarinstitut och i form av utbildning till fritidspedagoger. Dessa initiativ är betydelsefulla och måste hälsas med tillfredsställelse. Ändock kvarstår behovet av högskolemässig ungdomsledarutbildning. Sådan bör enligt vår mening kunna knytas till lärarhögskola eller socialhögskola.

Spörsmålen om den högskolemässiga ungdomsledarutbildningen och ungdomsledarutbildningen över huvud taget har tidigare varit föremål för utredning. Den högre formen av utbildning har dock på intet sätt avancerat.

Stat, landsting och kommuner satsar i allt större utsträckning på att ge ett ekonomiskt stöd till ungdomsorganisationerna för att dessa skall kunna anställa instruktörer och organisatörer. Den kommunala fritidssektorn sväller och alla är klara över de problem som uppstått för att få fram tillräckligt antal välutbildade ungdomsledare.

Det bör finnas tre led i ungdomsledarutbildningen: 1) Utbildning för att täcka behovet av ledarkrafter i den egna föreningen. Dessa ungdomsledare är verksamma på fritid. 2) Utbildning av heltidsanställda instruktörer, ungdomsgårdsföreståndare och motsvarande. Den utbildning som här bör komma i fråga kan ske vid folkhögskolor (ungdomsledarlinje 3:e årskurs), ungdomsledarinstitut och motsvarande. 3) Utbildning av personal för ledande befattningar inom kommuner och riksorganisationer. Här föreligger främst behovet av den högskolemässiga ungdomsledarutbildningen.

Den högskolemässiga ungdomsledarutbildningen bör också komma till stånd mot bakgrunden att bereda ökade möjligheter för anställda ungdomsledare att efter 10—15 år i yrket ha den teoretiska och praktiska bakgrun-

den för att kunna övergå till liknande kvalificerade befattningar inom annat område.

Med hänvisning till vad som ovan anförts föreslås,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställer att frågan om högskolemässig ungdomsledarutbildning blir föremål för en ny, allsidig, förutsättningslös och snabb utredning.

Stockholm i januari 1966

Lars Werner

Gunnar Adolfsson